

ning, saafremt Reglerne i en senere Lov havde været gældende ogsaa paa Tidspunktet for Hjælpens Ydelse; endelig er Andragerinden under Nr. 127 optaget paa Lovforslaget, fordi hun er danskfødt. — Enkelte af de her omhandlede Ansøgere har tillige modtaget offentlig Understøttelse, der ikke medfører Fattighjælps sædvanlige Virkning. Saadan Hjælp er i det hele ydet i 17 Tilfælde (Nr. 1, 37, 46, 52, 78, 110, 129, 160, 172, 212, 215, 233, 240, 241, 322, 376 og 392), oftest som Barselhjælp i Medfør af Fattiglovens § 44. — Endnu kan anføres, at 17 Ansøgere har faaet større eller mindre Beløb af *Hjælpekassen* (nemlig Nr. 2, 4, 6, 52, 54, 66, 83, 91, 160, 238, 264, 266, 267, 290, 327, 408 og 425).

Af Oplysninger, som Ministeriet har tilstillet Udvalget, fremgaar det, at 8 af de paa Lovforslaget optagne Personer har været straffede. I de 7 Tilfælde drejer det sig dog om Forbrydelser, der ligger langt tilbage i Tiden — mindst en Snes Aar —, og i det 8de om Vedtagelse af en mindre Bøde. Udvalget finder derfor ikke tilstrækkelig Anledning til at udelukke nogen af disse Ansøgere fra at opnaa dansk Indfødsret.

Det er ovenfor omtalt, at Ansøgeren under Nr. 383 ikke har kunnet opnaa vedkommende *Kommunalbestyrelses anbefaling* som Følge af hans kortvarige Ophold her i Landet. Under Henviſning til, at den paagældende kunde antages at ville blive trængende til offentlig Understøttelse, har dernæst Skern Sogneraad vægret sig ved udtrykkelig at anbefale Ansøgeren under Nr. 425 til Optagelse paa Lovforslaget. Udvalget maa imidlertid være enigt med Ministeriet om, at denne Grund ikke kan anses for tilstrækkelig (jfr. Landstingets Udvalgs Udtalelser om lignende Tilfælde i Rigsdagstidende for 1910—11, Tillæg B. Sp. 44, og for 1915—16, Tillæg B. Sp. 803),

og Udvalget billiger, at Ansøgeren, der ejer fast Ejendom her i Landet og er gift med en dansk Kvinde, er blevet optaget paa Lovforslaget. — Naar Københavns Magistrat om 3 af Ansøgerne udtaler, at Magistraten „ikke skal fraraade“, at der meddeles dem Indfødsret, er Grunden til denne Magistrats Stilling i de to Tilfælde formentlig, at vedkommende har været straffet eller har modtaget Fattighjælp; for Udvalgets Stilling til disse Ansøgere er der ovenfor gjort Rede. I det tredje Tilfælde (Nr. 59) er det muligvis vedkommendes høje Alder, der har bevirket, at Magistraten ikke har ledsaget Andragendet med en positiv Anbefaling.

En Fortegnelse over de Andragender om Indfødsret, paa hvilke der er givet Afslag i 1917—18, tilligemed en Redegørelse for Aarsagerne dertil er vedføjjet Betænkningen som Bilag 3.

I Henhold til ovenstaaende indstiller Udvalget det foreliggende Forslag til Vedtagelse, kun med den Forandring, som indeholdes i de vedføjede Ændringsforslag, der er stillede dels af Ministeren dels af Udvalget og gaar ud paa at optage endnu 10 Personer paa Forslaget samt at udtage en enkelt, der er afgaaet ved Døden.

Hvad angaar den Henstilling til Udvalget, som findes i Ministeriets Skrivelse af 14. Februar d. A. (Bilag 1) angaaende en „generel Bemyndigelse“ for Ministeriet til at meddele Indfødsret i alle almindeligere Tilfælde, formener Udvalget, at dette Spørgsmaal naturligere hører hjemme under en eventuel Revision af Indfødsretsloven af 19. Marts 1898 (jfr. Bekendtgørelse Nr. 59 af 23. Marts 1908). Udvalget er rede til at afholde Samraad med Ministeren om denne Sag.